

בס"ד. משיחות* ש"פ משפטים, ז"ך שבת, מבה"ח אדר א'*** ה'תשנ"ב.

בצמצום וביטול כלי נשק, ועד לשלום ואחדות, שיתוף פעולה ועזרה הדדית בין מדינות העולם לטובת האנושות כולה.

וקדם למאורע זה (בהשגחה פרטית) נאומו של נשיא מדינה זו לאומה כולה (באור ליום הרביעי, "קמי שבתא"⁴, התחלת ערב שבת זה)⁵, שבו הודיע והכריז על פעולותיו בצמצום וביטול כלי נשק, וניצול הכספים (שלא יתנו לרכישת כלי נשק) כדי להוסיף בעניי הכלכלה של בני המדינה — הכרזה שאושרה ע"י "בית הנבחרים", שבו נקבעים חוקי המדינה שיש להם תוקף ע"פ תורה ("דינא דמלכותא דינא")⁶.

ויש להתבונן בהלימוד וההוראה ממאורע זה, וגם בפרטי הענינים דהמאורע — מקומו וזמנו, כולל שייכותו לתוכנו של הזמן בתורה⁷, בפרשת השבוע⁸, כדלקמן.

א. ידוע¹ שכל המאורעות שבעולם הם בהשגחה פרטית, ויש בהם לימוד והוראה בעבודת האדם לקונו, ועאכו"כ בנוגע למאורעות כלליים ועיקריים הקשורים עם מדינות גדולות וחשובות (שבהם נמצא רוב מנין ורוב בנין דבנ"י בזמן הגלות)² בעלי השפעה ומנהיגות כל העולם כולו, שגם הלימוד וההוראה ממאורעות אלו הוא בענין כללי ועיקרי בעבודת האדם לקונו.

ועד"ז בנוגע להמאורעות דימים אלה:

לכל לראש — המאורע שאירע בערב שבת זה³, שבו התאספו והתכנסו יחדיו ראשי מדינות גדולות וחשובות בעולם, ובראשם נשיאי שתי המעצמות הגדולות, והחליטו והכריזו על תקופה חדשה ביחסי מדינות העולם — ביטול מצב של מלחמות בין מדינות העולם, שיתבטא גם

(* כולל גם שיחות ליל ויום ה' פ' משפטים, כ"ה שבת, ויום א' פ' תרומה, כ"ח שבת. ** ולהעיר שר"ח אדר א' הוא בימי ג' ד' — גד (מזל).

(1) ראה כש"ט הוספות סק"ט ואילך. וש"נ.
(2) ותוצאה מזה נעשית גדולתן וחשיבותן של מדינות אלו — "כידוע שכל אומה ומלכות ישראל יבואו בהם בגלות הן מתעלים .. ביותר מכל האומות והולכים ומתגדלים בהיות ישראל תחתם" (תו"ח לך לך צב, א. וראה מכילתא בשלח יד, ה).

(3) ששייך ליום השבת, כמארז"ל (ע"ז ג, סע"א) "מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת". וראה לקמן הערה 23.

(4) פסחים קו, סע"א.

(5) כמדוגש גם בסיום וחותם שירו של יום ב"לכו נרננה הקטן" ("היום יום" כ"ג כסלו. ובכ"מ).

(6) גיטין יו"ד, ב. וש"נ.

(7) כיון שהתחלת כל הענינים הוא בתורה, כמארז"ל (זח"ב קסא, רע"ב) "קב"ה אסתכל באורייתא וברא עלמא בר נש אשתדל באורייתא ומקיים עלמא", ובפרט בחלק התורה השייך במיוחד לזמן זה, פרשת השבוע.

(8) תורת רבינו הזקן שצריכים "לחיות עם הזמן", כלומר, לחיות עם תוכנו של הזמן בתורה, בפרשת השבוע ("היום יום" ב' חשון. ובכ"מ).

בהענינים הדרושים לקיום כלכלת המדינה והעולם כולו — תוכן היעוד "וכתתו חרבותם לאתים", שבירת כלי המלחמה לעשות מהם כלים לעבודת האדמה, "ארץ¹⁴ ממנה יצא לחם"¹⁵ — ה"ז סימן ברור על התחלת קיומו של יעוד זה בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ליתר ביאור:

כיון שנמצאים ב"זמן השיא" ("די העכסטע צייט") של ביאת משיח צדקנו, "הנה זה (מלך המשיח) בא"¹⁶, רואים כבר (מעין ו) התחלת פעולתו של מלך המשיח על העמים, "ושפט בין הגוים והוכיח עמים רבים וכתתו חרבותם לאתים וגו'" — עי"ז שהקב"ה נותן בלב המלכים דאווה"ע ("לב מלכים ושרים ביד ה'")¹⁷ להחליט ולהכריז יחדיו ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים".

וזהו הטעם שהחלטה והכרזה זו היתה בזמן זה דוקא — בגלל שייכותו המיוחדת להגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו בפועל ממש.

ב. הלימוד וההוראה ממאורע זה הוא בענין כללי ועיקרי בעבודתם של בני"י ("מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות")⁹ — "להביא לימות המשיח"¹⁰:

מהיעודים דהגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו בשייכות להנהגת אומות העולם — "וכתתו חרבותם לאתים וחניתותיהם למזמרות לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה"¹¹.

ולהוסיף, שענין זה יהי' ע"י פעולתו של מלך המשיח עצמו — כמ"ש בהתחלת הפסוק¹¹ "ושפט בין הגוים והוכיח לעמים רבים" ("השופט הוא מלך המשיח .. שיהא אדון כל העמים, והוא יוכיח להם ויאמר למי שימצא בו העול ישר המעוות .. ומפני זה לא תהי' מלחמה בין עם לעם כי הוא ישלים ביניהם, ולא יצטרכו לכלי מלחמה, וכתתו אותם לעשות מהם כלי לעבודת האדמה"¹²), שכן, "באחרית הימים נכון יהי' הר בית ה' גו' ונהרו אליו כל הגוים והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ה' אל בית אלקי יעקב ויורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים"¹³, "והמורה הוא מלך המשיח, ועליו נאמר ושפט"¹².

וכיון שבימים אלו מחליטים ומכריזים ראשי מדינות בעולם ע"ד צמצום וביטול כלי נשק וההוספה

(9) תניא רפ"ז.

(10) לשון חז"ל — במשנה ספ"ק דברכות.

(11) ישע"י ב, ד. מיכה ד, ג.

(12) פ"י הרד"ק עה"פ.

(13) ישע"י שם, ב"ג. מיכה שם, א"ב.

(14) איוב כח, ה.

(15) ולא רק "לחם" המוכרח לקיומו של האדם, אלא גם ענינים של תנוג, כפירות האילן — כמודגש בהמשך הכתוב "וחניתותיהם למזמרות", "הכלים שזוברים בהם הגפנים ושאר אילנות" (פי' הרד"ק).

ולהעיר גם מהשייכות ל"ראש השנה לאילן" דמיני' אולינן — שבו מודגשת ההוספה ד"גפן תאנה ורמון גו' זית שמן ודבש" (עניני תנוג) לגבי "חטה ושעורה" (דברים המוכרחים).

(16) שה"ש ב, ח ובשהש"ר עה"פ.

(17) לשון הרגיל — ע"פ משלי כא, א. וראה

לק"ש חיי"ג ע' 285 הערה 1 ובשוה"ג. וש"נ.

דהפצת התורה והמעיינות חוצה בכל קצוי תבל ממש, ע"י השלוחים שלח ברחבי העולם (גם לחצי כדור העליון), עד לפנה הכי נדחת שבעולם, כדי להפיץ תורה ויהדות בין כל בני" (כולל ובמיוחד אלו שדרים בין אומות העולם ומדברים בלשונם ומתנהגים בחיצוניות כמותם), ועוד וג"ז עיקר, הפצת כל עניני טוב וצדק ויושר גם בין אוה"ע ע"י קיום מצוות בני נח²¹, כמודגש ביותר בשנים האחרונות, ככל שהולכים ומתקרבים יותר להזמן דביאת משיח צדקנו, ש"אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' ולעבדו שכס אחד²².

ובתקופה האחרונה (החל משנת נסים, והמשכה בשנת "נפלאות אראנו" ו"נפלאות בכל") הגיעה פעולה זו לשיא — בפריצת גבולותי של המדינה ההיא שבשעתה חרתה על דגלה והכריזה מלחמה בהפצת התורה והיהדות ועד למלחמה באמונה בבורא עולם ומנהיגו (כולל גם המאסר דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ולאח"ז וכתוצאה מזה יציאתו מגבולות המדינה ההיא), ואעפ"כ, נמשכה גם שם הפעילות דשלוחי נשיא דורנו בהפצת התורה והיהדות בחשאי ובמס"נ ממש, עד לתקופה האחרונה שנתבטלה גזירת המלכות ונתאפשר המשך הפעילות דהפצת התורה והיהדות ביתר שאת וביתר עוז, בגלוי ובפירסום, ועד לנפילתו

ג. ויש להוסיף, ששייכותו של המאורע להתחלת פעולתו של משיח צדקנו מודגשת גם בפרטי המאורע — המקום והזמן שבהם היתה החלטת והכרזת ראשי המדינות על המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים":

המקום שבו אירע מאורע זה (מקום מיוחד שבו מיוצגים בקביעות באי-כח המדינות שבעולם כדי להתדבר ביניהם בדרכי נועם ודרכי שלום) — הוא במדינה זו ובעיר זו, המדינה והעיר שבה נמצא "בית רבינו שבבבל"¹⁸, "בית חינו", בית הכנסת ובית המדרש, בית תורה תפלה וגמ"ח, דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שבחר בו וקבעו להמקום המרכזי שממנו "תצא תורה", הפצת התורה והמעיינות חוצה בכל קצוי תבל עד ביאת משיח צדקנו (כשיפוצו מעיינותיך חוצה¹⁹), שאז יהי" גם קיום היעוד "וכתתו חרבותם לאתים".

הענין בזה:

בבוא נשיא דורנו לחצי כדור התחתון, וקבע מקומו במדינה זו ובעיר זו, התחיל בתוקף ונעשה הבירור והזיכור דחצי כדור התחתון, שגם בו נמשך הגילוי דמתן-תורה (שהי' בחצי כדור העליון²⁰), ויתירה מזה — אדרבה — שנעשה המקור שממנו נמשך ונתפשט עיקר הפעולה

18 מגילה כט, א. וראה בארוכה קונטרס בענין מקדש מעט זה כו' (התועודיות תשנ"ב ח"א ע' 416 ואילך).

19 אגה"ק דהבעש"ט — כש"ט בתחלתו. ובכ"מ.

20 ראה אגרות-קודש אדמו"ר מוהרי"צ ח"ב ע' תצב ואילך, וש"נ.

21 כפס"ד הרמב"ם (הל' מלכים פ"ח ה"י) ש"צוה משה רבינו מפי הגבורה לכוף את כל באי העולם לקבל מצוות שנצטוו בני נח".

22 צפני' ג, ט. וראה רמב"ם שם ספ"א.

ומוכשר להתחלת הפעולה המלך המשיח, "ושפט בין הגוים והוכיח עמים רבים וכתתו חרבותם לאתים"²⁶.

וגם הזמן שבו אירע מאורע זה (בתקופה האחרונה עצמה) הוא זמן מסוגל בשייכות להגאולה — מצד כמה ענינים:

(א) מצד ימי השבוע — ערב שבת²⁷, ערב והכנה ל"יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים"²⁸, שבו "משבית מזיקין (כולל גם כלי נשק) מן העולם"²⁹, ויתירה מזה, כיון ש"מוסיפין מחול על הקודש, משל לזאב שהוא טורף מלפניו ומלאחריו"³⁰ (שטורף

של המשטר הקודם, והקמתו של משטר חדש שהכריז לצדק וליושר ולשלום, על יסוד האמונה בבוא העולם ומנהיגו.

ובהמשך לזה התקיימה בערב שבת זה הפגישה בין מנהיגה החדש של המדינה ההיא למנהיגה של מדינה זו³¹, בהשתתפותם של עוד כמה מנהיגי מדינות גדולות בעולם, שבה נתקבלה ההחלטה וההכרזה שתוכנה "וכתתו חרבותם לאתים".

ויש לומר, שבקיומה של פגישה החלטה והכרזה זו בהעיר של נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר (שבה נתקבצו מנהיגי המדינות, כולל גם מנהיגי מדינה זו, שהוצרך לבוא מעיר הבירה לעיר זו)³², מרומז, שכל זה בא כתוצאה מהפעולות וההפצת התורה והיהדות, צדק ויושר, בכל העולם, שנעשו ונעשים ע"י נשיא דורנו, משיח שבדורו³³, ועד שע"י שלימות העבודה בכהנ"ל בימינו אלה נעשה העולם כולו ראוי

26 ולהעיר, שארגון חבר העמים למטרות אחדות ושלוש בין העמים הוקם בחצי כדור התחתון לאחרי ובסמיכות לבואו של נשיא דורנו לחצי כדור התחתון (החל מההחלטה שנתקבלה באמצע המלחמה, בשנת תשי"ב לערך, ובעיקר בסימומה של המלחמה, בשנת תשי"ה לערך), ונקבע מקום מושבה בעירו של נשיא דורנו, ועד לבניית הבנין המיוחד (בשנת תשי"א לערך) — שבוה מודגש שהאחדות והשלום בין העמים היא כתוצאה מפעולתו של נשיא דורנו בכירור העולם (ע"י הפצת התורה והיהדות וצדק ויושר בכל העולם), וככל שניתוסף בכירור העולם ע"י נשיא הדור ניתוסף גם בקיומו וביסוסו של הארגון שמטרתו לפעול אחדות ושלוש בעולם, ועד לגמר ושלימות כירור העולם בקיום היעוד "וכתתו חרבותם לאתים" שהוא היסוד של ארגון זה*.

27 נוסף לכך שכללות הזמן דאלף הששי הוא בדוגמת ערב שבת (ראה רמב"ן ובחיי בראשית ב, ג).

28 תמיד בסופה.

29 תו"כ בחוקותיו כו, ו. וראה לקו"ש ח"ז ע' 188 ואילך.

30 מכילתא יתרו כ, ח. וראה לקו"ש ח"ז ע' 231 ואילך.

(* ועד שפוטק זה מתנוסס על גבי כותל הבנין (וראה לקמן הערה 65).

23 ופגישתם נמשכת (וביתר שאת וביתר עוז) גם ביום השבת זה.

24 ואף שהטעם הפשוט לזה הוא לפי שהמקום המיוחד שבו מיוצגים בקביעות באי"ח המדינות שבעולם נקבע מלכתחילה במקום שאינו עיר הבירה של מדינה מסוימת, הרי, הטעם האמיתי לקביעת מקום זה בעיר זו דוקא, הוא, להיותה עיר הבירה של "מלכי רבנן" (ראה גיטין סב, סע"א. ועוד), כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (וראה לקמן הערה 26).

25 ראה קונטרס הנ"ל (שבהערה 18) ס"ה שנשיא הדור הוא המשיח שבדורו. ובהדגשה יתירה בכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו — כמרומז בב' שמותיו: "יוסף" — ע"ש ש"יוסף אדני שנית ידו גוי ואסף נדחי ישראל גוי" (ישע"י יא, יא"ב), ו"יצחק" — ע"ש ש"אז ימלא שחוק פיננו" (תהלים קכו, ב. וראה ברכות לא, א).

חל ביום כ"ו בחודש, הגימטריא דשם הוי', מלשון מהוה, מודגש עוד יותר חידוש התהוות הבריאה כולה.

ג) ועוד וג"ז עיקר — מצד הקשר והשייכות דומן זה לנשיא דורנו — להיותו ערב שבת האחרון בחודש שבט, חודש האחד עשר, שהעשירי שבו הוא יום ההילולא (גמר ושלימות העבודה) של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ובאחד עשר שבו נעשה המשך וחידוש הנשיאות שלו ביתר שאת וביתר עוז עד לסיום וגמר כל העבודה של דורנו זה (דור האחרון של הגלות שהוא הוא דור הראשון של הגאולה) במשך מ"ב שנים די"ל שהם כנגד מ"ב המסעות שבמדבר העמים, שאז כבר מוכנים ועומדים להכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה (כמדובר בארוכה בהתוועדות שלפנ"ז³⁶) — שגם בהזמן (נוסף על המקום) שבו היתה ההכרזה ע"ד "וכתתו חרבותם לאתים" מודגשת השייכות לפעולתו של נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר, המשיח שבדור, שעל ידו נעשה קיום היעוד "וכתתו חרבותם לאתים וגו'".

ד. ויש לקשר זה עם פרשת השבוע, פרשת משפטים — "ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם", ומפרש רש"י, "ואלה .. מוסיף על הראשונים, מה הראשונים מסיני אף אלו מסיני", "לפניהם, ולא לפני גויים, ואפילו ידעת בדין אחד שהם דנין אותו כדיני ישראל אל תביאהו בערכאות שלהם וכו'":

זמן של חול לזמן קדושת השבת), נעשה כבר בערב שבת המעמד ומצב ד"יום שכולו שבת", "משבית מזיקין מן העולם".

ב) מצד ימי החודש — יום כ"ו בחודש, הגימטריא דשם הוי', מלשון מהוה³¹, שרומז על המעמד ומצב דלעתיד לבוא שההתהוות ע"י שם הוי' תהי' ניכרת בכל הבריאה כולה, כמ"ש³² "ונגלה כבוד הוי' וראו כל בשר יחדיו כי פי הוי' דיבר", ואין נתינת מקום לענינים בלתי-רצויים (מזיקים וכלי נשק), כמ"ש³³ "לא ירעו ולא ישחיתו גו' כי מלאה הארץ דעה את הוי'".

ומודגש יותר בחיבור שניהם יחדיו — שיום כ"ו בחודש חל ביום הששי בשבוע, שהוא בדוגמת יום ששי דמעשה בראשית, יום ברוא אדה"ר, עיקר ותכלית הבריאה כולה, ועל ידי (ולאחר³⁴) חידוש התהוותו (בכל יום ששי) נעשה חידוש התהוות הבריאה כולה³⁵, ובפרט כשיום הששי בשבוע

31) זח"ג רנז, סע"ב. פרדס ש"א פ"ט. תניא

שעהיוה"א רפ"ד. ובכ"מ.

32) ישעי' מ, ה.

33) שם יא, ט.

34) אף שבששת ימי בראשית נבראו תחילה כל שאר הנבראים ולא"ז נברא האדם — כי בפעם הראשונה יש טעם מיוחד שבריאית האדם תהי' לאחרי כל הנבראים (עם היותו עיקר תכלית הבריאה) — "כדי שיכנס לסעודה מיד", "שימצא הכל מוכן ויאכל מאשר יחפץ" (סנהדרין לח, א ובפרש"י), אבל חידוש הבריאה יכול (ובמילא צריך) להיות כסדר מעלתם, שהאדם קודם לכל שאר הנבראים.

35) ולכן נקבע ראש השנה — "תחלת מעשיך" דכל הבריאה כולה — בא' בתשרי, יום ברוא אדה"ר (ולא בכ"ה באלול שבו נברא העולם).

36) קונטרס מיחות י"א שבט וש"פ בשלח שנה זו (לעיל ע' 172 ואילם).

הוא כתוצאה מזה שבציוויים אלה נתלבש רצונו של הקב"ה (שמצד עצמו הוא למעלה מהחכמה) גם בחכמתו ית' (בתורה), וכיון שהתורה היא "דיפתראות ופינקסאות" שבהם נברא העולם⁴¹, נעשו דברים אלה מחוייבים בגדרי העולם, ובמילא גם בשכל האדם (ועד לשכל דאווה"ע), שדעתו נוטה לדברים שמחוייבים מצד חכמתו של הקב"ה ("סיני")⁴².

ועפ"ז יש לומר גם הפירוש ד"ר ואלה .. מוסיף על הראשונים" — שההוספה על הראשונים ("מסיני") היא בכך שה"משפטים" שניתנו "מסיני" נמשכים גם בשכל האדם, שזהו תוכן החידוש דמתן-תורה ("מסיני") שבטלה הגזירה וההפסק שבין עליונים לתחתונים⁴³, שחכמתו של הקב"ה (עליונים) תומשך ותחדור גם בשכל האדם (תחתונים), שגם דעתו (תחתונים מצד עצמם) נוטה לכך (אלא, שביחד עם זה צ"ל נרגש שדעתו נוטה לדברים המתחייבים מצד חכמתו של הקב"ה, "אף אלו מסיני"). וענין זה צריך להיות גם אצל אומות העולם בנוגע לקיום מצוות בני

תוכנה של פרשת משפטים הוא — כשמה — דינים שבין אדם לחבירו שחיונם מוכן בשכל האדם, "דברים האמורים בתורה במשפט שאילו לא נאמרו היו כדאי לאומרן"³⁷, ועד כדי כך, ש"אלמלא לא ניתנה תורה היינו למדין צניעות מחתול וגזל מנמלה"³⁸. ויתירה מזה, שחיונם מוכן (לא רק בשכלם של בני, "עם חכם ונכון"³⁹, אלא) גם בשכלם של אומות העולם, ועד שיתכן שבכמה דינים דנין אומות העולם כדיני ישראל.

וי"ל שלכן נאמר בהתחלת ופתיחת הפרשה "ואלה המשפטים", "אף אלו מסיני" — שגם המשפטים שחיונם מוכן בשכל האדם צריכים לקיימם (לא מפני שהשכל מחייבם, כי אם) מפני ציווי הקב"ה (אלא שרצונו של הקב"ה שציוויים אלה יהיו מובנים גם בשכל האדם), ומשום זה "תשים (גם ה"משפטים") לפניהם" דוקא, "ולא לפני גוים .. (אף) שהם דנין .. כדיני ישראל", כיון שדיניהם הם מצד חיוב השכל, וצ"ל מצד ציווי הקב"ה⁴⁰.

ה. ובעומק יותר:

"ואלה המשפטים", "אף אלו מסיני" — י"ל פירושו, שגם הסיבה להחיוב השכלי ד"משפטים" הוא "מסיני", ולולי נתינתם "מסיני" לא הי' שכל האדם מחייבם (כמו "הראשונים"). וההסברה בזה — שהחיוב השכלי

(37) פרש"י אחרי יח, ד.

(38) עירובין ק, סע"ב.

(39) ואתחנן ד, ו.

(40) ואדרבה: "המביא דיני ישראל לפני גוים מחלל את השם ומייקר את שם האלילים .. זהו עדות לעלוי יראתם" (פרש"י שם).

(41) ב"ר בתחלתו.

(42) ועפ"ז יומתק מ"ש הרמב"ם (בשמונה פרקים שלו (פ"ו)) ש"הענינים המפורסמים אצל כל בני האדם שהם רעות .. שאילו לא נכתבו ראויין הם ליכתב .. נפש החשובה לא תתאוה לאחד מאלו הרעות כלל" (ובזה אין לומר "אפשי ומה אעשה שאבי שבשמים גזר עלי", אלא "אי אפשי") — דלכאורה, מהי השייכות ד"אי אפשי" שמצד דעת בני האדם להנהגתם של ישראל ע"פ תורה — אלא, שהשליטה שמצד דעת בני האדם אינה אלא מפני שכך מחייבת חכמתו של הקב"ה, תורה, שלכן נעשו דברים אלו מושללים בשכל האדם. ועצ"ע.

(43) תנחומא וארא טו. שמו"ד פ"ב, ג. ועוד.

בידי אדם רומזים על האותיות של שבעים לשון דאווה"ע⁵¹), כדי שיהי מובן גם לבנ"י שלעת-עתה אינם מבינים לשון הקודש⁵², ועד שיהי מובן גם לאומות העולם (שגם הם מחוייבים בשלילת ע"ז ובהאמונה בבורא העולם ומנהיגו), שזוהי ההכנה לקיום היעוד "אז אהפוך אל עמים שפה ברורה"⁵³ לקרוא כולם בשם ה' ולעבדו שכס אחד."

ו. ומזה מובן גם בנוגע למאורע הנ"ל — החלטת והכרזת מנהיגי אוה"ע ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים" — בערב שבת פרשת משפטים:

"וכתתו חרבותם לאתים" הו"ע המובן ומחוייב גם בשכל האדם ("משפטים"), שהרי, שכל אנושי מחייב קיומו של העולם ע"פ צדק ויושר, ע"י שלילת מלחמה שמביאה הרס וחורבן, רחמנא ליצלן, ועד שיביא לשבירת כלי המלחמה ("וכתתו חרבותם") והפיכתם לכלים שמביאים תועלת לישובו של עולם ("אתים").

(51) משא"כ האותיות דלשון הקודש שנקראים "אבנים" שבריאחם בידי שמים (תו"א פרשתנו עז, ג ואילך).

(52) וגם לא לשון אידיש ("זשארגאן") שהוא הממוצע בין לשון הקודש ללשונות אוה"ע, ע"ד לשון ארמי (ראה לקו"ש חכ"א ע' 446 ואילך. וש"נ).

(53) בלשון הקודש (מפרשים עה"פ). וראה אוה"ת (כרך ז') סוף פרשתנו (בסיום ביאור הענין דלבנים): "ואפ"ל שזוהו מ"ש אז אהפוך אל עמים שפה ברורה שיהי אצל כולם לה"ק ולא יצטרך לבחי' לבינה .. לע"ל יהי הכל לה"ק שהוא אבנים בריאה בידי שמים".

נח — שאף ש"הדעת נוטה להן"⁴⁴, צריך "שיקבל אותן ויעשה אותן מפני שצוה בהן הקב"ה בתורה .. אבל אם עשאן מפני הכרע הדעת .. אינו מחסידי אומות העולם ולא⁴⁵ מחכמיהם"⁴⁶.

ותכלית השלימות בזה תהי' בימות המשיח — ש"לא יהי' עסק כל העולם (גם אומות העולם) אלא לדעת את ה' בלבד .. שנאמר כי מלאה הארץ דעה את ה'"⁴⁷, היינו, ש"דעה את ה'" (ידיעת מעשה מרכבה וכיו"ב, עיקר ענינו של "סיני"⁴⁸) נמשכת וחודרת בשכל האדם.

ויש לומר, שענין זה מרומז גם בסיום הפרשה: "ויראו את אלקי ישראל ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר גו' ויחזו את האלקים ויאכלו וישתו"⁴⁹ — שראיית אלקות ("סיני") נמשכת וחודרת בשכל האדם ומתאחדת עמו כמו המזון ("ויאכלו וישתו") שנעשה דם ובשר כבשרו, ע"י לימוד פנימיות התורה באופן של הבנה והשגה ("יתפרנסון"⁵⁰) בתורת חסידות חב"ד, כולל גם ע"י התרגום ("ויחזו", תרגום של רא"י) בשבעים לשון דאומות העולם (כמרומז ב"לבנת הספיר", ש"לבנים" שנעשים

(44) רמב"ם הל' מלכים רפ"ט.

(45) כ"ה ("ולא מחכמיהם") הגירסא הנפוצה, ויש גורסין "אלא מחכמיהם" (ראה לקו"ש ח"כ ע' 141. וש"נ).

(46) שם ספ"ח.

(47) שם ספ"ב.

(48) ראה בר"פ פ"ג, ב. וש"נ. לקו"ש ח"א ס"ע 149. ואילך.

(49) כד, יו"די"א.

(50) תקו"ז ת"ו בסופו. וראה לקו"ש חכ"ד ע' 136. הערה 35. וש"נ.

להמעמד ומצב ד"הרי זה משיח בודאי⁵⁶ — פס"ד "מסיני", שנמשך וחדר גם בגדרי העולם, עד כדי כך שמנהיגי אוה"ע⁵⁷ מחליטים ומכריזים מדעתם (וי"בערכאות שלהם", שיש בהם התוקף ד"דינא דמלכותא דינא") ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים".

ויש לומר, שהדגשת שייכותה של החלטה והכרזה זו להפס"ד "מסיני" מתגלית ביום השבת⁵⁸ [שבו נעשית העלי' דכל עניני ערב שבת (כולל גם המאורע דהכרזת מנהיגי אוה"ע) להקדושה דיום השבת ("אכל בשבת", באופן ש"טורף מלפניו")] — שאז קורין בתורה פרשת משפטים כולה⁵⁹ (בציבור, ובברכה לפני' ולאחר'), שבה מודגש שגם ה"משפטים" הם "מסיני", ועד"ז בנדו"ד, שהכרזת מנהיגי אוה"ע ע"ד "וכתתו חרבותם לאתים" ע"פ חיוב שכלם ("משפטים" שדנין גם אוה"ע בערכאות שלהם) היא כתוצאה מפס"ד התורה ("מסיני") ע"ד ביאת משיח צדקנו.

ז. ויש להוסיף בהקשר והשייכות דפרשת משפטים לסיום זמן הגלות והתחלת הגאולה:

בהמשך הפרשיות — (א) שפרשת

ואעפ"כ, במשך כל הדורות התנהלו ריבוי מלחמות בין אומות העולם שגרמו הרס וחורבן בעולם — בניגוד להמתחייב בשכל האנושי!

ועכצ"ל, שהסיבה האמיתית לכך שבתקופה האחרונה ניכרת השאיפה לגמר ולסיום תקופת המלחמות בעולם, והתחלת תקופה חדשה של קיום העולם ע"פ צדק ויושר, שלום ואחדות, כמודגש ביותר בהחלטת והכרזת מנהיגי אוה"ע בערב שבת זה, היא (לא רק מצד חיוב השכל⁵⁴ ("משפטים"), שהרי חיוב השכל הי' גם בכל הדורות שלפני'ז, אלא גם, ובעיקר) מפני שמתקרבים להזמן שאודותיו הכריזה התורה ("מסיני") "וכתתו חרבותם לאתים"⁵⁵.

ועפ"ז יש לומר, שהחלטת והכרזת מנהיגי אוה"ע בערב שבת פרשת משפטים ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים", היא, כתוצאה מהחלטת והכרזת "מלכי רבנן" ש"הנה זה (מלך המשיח) בא", החל מהפס"ד של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שמכבר נשלמו מעשינו ועבודתינו דמשך זמן הגלות ומוכנים כבר לקבלת פני משיח צדקנו, וכן הפס"ד של הרבנים ומורי-הוראה בישראל שהגיע זמן הגאולה, "יעמוד מלך מבית דוד וכו' בחזקת שהוא משיח" ועד

(56) רמב"ם הל' מלכים ספ"א.

(57) ד"אע"ג דאינהו לא חזו מזלייהו חזו" (מגילה ג, א).

(58) ומרומז גם בקביעותו בימי החודש ביום ז"ך, מלשון "שמן זית זך כתיב למאור", הדגשת ענין האור והגילוי (וראה לקמן סי"א).

(59) נוסף על התחלת קריאתה ביום חמישי — לפני המאורע דערב שבת, וביום שני — לפני המאורע דאור ליום הרביעי.

(54) נוסף לכך שגם חיוב שכל האדם הוא כתוצאה מחכמתו של הקב"ה, כנ"ל ס"ה.

(55) ומרומז גם בכך שהחלטה והכרזה זו נתקבלה במקום שבו מתנוסס ובכותל הגלוי דהבנין הפסוק "וכתתו חרבותם לאתים" — שבוה מודגש שהחלטה והכרזה זו (שהיא תכלית ומטרת קיומו של מקום זה) מיוסדת על פסוק בתורה, "מסיני".

ובעיקר) ביהמ"ק השלישי⁶⁷, "מקדש אדני כוננו ידיך"⁶⁸.

וביניהם באה פרשת משפטים — כדי להדגיש שעניני הגאולה (ביהמ"ק השלישי, המזבח והסנהדרין) שבפרשיות אלו (יתרו ותרומה) הם באופן ד"משפטים", שמחוייבים גם מצד שכל האדם, היינו, שכבר נמשכו וחדרו בגדרי העולם, שהעולם מצד עצמו מכריז שהגיע זמן הגאולה.

ה. ועוד ועיקר — שגם בפרשת משפטים עצמה מרומז הקשר והשייכות לסיום זמן הגלות והתחלת הגאולה — ע"פ המבואר ב"פירושה" (של פרשת משפטים) בתושבע"פ⁶⁹:

פרטי הדינים שבפרשת משפטים בהענינים שבין אדם לחבירו נתבארו בתושבע"פ בסדר נזיקין, ש"כולה נזיקין חדא מסכתא היא"⁷⁰, ו"חלק המסכת הראשונה לשלשה חלקים, והתחיל בבבא קמא וענינה לדבר על נזיקין כגון שור ובור והבער ודין החובל, ואין השופט רשאי להקדים דבר קודם שיסיר ההיזק מבני אדם ומפני זה הקדים אותה בראשונה על שאר הדינים, ואח"כ בבא מציעא וענינה לדבר על הטענות והפקדונות ושכירות ודין השואל והשכיר .. כמו שעשה הכתוב (בפרשת משפטים) שאחר דיני שור ובור והבער, וכי ינצו אנשים, דיבר על ארבעה שומרים,

משפטים באה לאחרי ובסמיכות לפרשת יתרו⁶⁰ שסיימה וחותרה דיני המזבח: "למה נסמכה פרשת דינין לפרשת מזבח לומר לך שתשים סנהדרין אצל המקדש"⁶¹ (המזבח)⁶², שבו מרומז קיום היעוד "ואשיבה שופטך כבראשונה"⁶³, שיבת הסנהדרין ללשכת הגזית בביהמ"ק השלישי⁶⁴, ועד"ז בהמשך הפרשה (בשיעור דערב שבת) — "להביאך אל המקום אשר הכינותי", "כבר מקומי ניכר כנגדו, וזה א' מן המקראות שמודיעים שביהמ"ק של מעלה מכוון כנגד ביהמ"ק של מטה"⁶⁵, (ב) ומפרשת משפטים באים לפרשת תרומה (ועד שמתחילין לקרותה במנחת שבת פרשת משפטים), שבה נאמר הציווי "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם"⁶⁶, שקאי על עשיית המשכן, בית ראשון ובית שני, וגם

60 שבאה אחרי פרשת בשלח שסיימה וחותרה ב"מלחמה לה' בעמלק מדור דור", "לתלתי דריא מדרא דעלמא דין ומדרא דמשיחא ומדרא דעלמא דאתי" (תיב"ע).

61 שעיקרו המזבח — "בית לה' מוכן להיות מקריבים בו הקרבנות" (רמב"ם ריש הל' ביהב"ח). ולהעיר משיכותו ל"בנימין זאב יטרף" (ששיין לשבת ש"טורף מלפניו ומלאחריו") — שביהמ"ק (והמזבח) הוא בחלקו של טורף (זבחים נג, ב ואילך), והמזבח (עיקרו של ביהמ"ק) שחוטף הקרבנות נמשל לזאב חוטף (ב"ר פצ"ט, ג), שטורף וחוטף עניני העולם להעלותם לקדושה.

62 פרש"י ריש פרשתנו. ירושלמי מכות פ"ב ה"ו. מכילתא ס"פ יתרו (ובכמה דפוסים) — ריש פרשתנו. פרשתנו כא, יד.

63 ישע"א, כו.

64 לאחרי ש"בטבריא עתידין לחזור תחילה ומשם נעתקין למקדש" (רמב"ם הל' סנהדרין פ"ד ה"ב).

65 כג, כ ובפרש"י.

66 כה, ח.

67 ראה רמב"ם ריש הל' ביהב"ח.

68 בשלח טו, יז ובפרש"י. זח"ג רכא, א.

69 כדרשת חז"ל על הפסוק "התורה והמצוה" שבס"פ משפטים (ברכות ה, א. הקדמת הרמב"ם לספר הי"ד).

70 ב"ק קב, סע"א.

מרומזים בפסוק "על כל דבר פשע וגו'" שבפרשת משפטים.

וביאור העניין⁷⁵:

"נזיקין" — רומז על כללות זמן הגלות (ונחלק לשלש בבות, כנגד שלש גלויות הכלליות⁷⁶), כשישנם בעולם ענינים בלתי-רצויים ("נזיקין"), החל מ"ארבעה אבות נזיקין" ב"בבא קמא" דהגלות, ועד"ז עניני מריבה ומחלוקת ("זה אומר אני מצאתי" וזה אומר אני מצאתי" .. יחלוקו") ב"בבא מציעא" דהגלות, ועד ל"בבא בתרא" (סיום וגמר) דהגלות — שהתחלתה ב"השותפין שרצו לעשות מחיצה בחצר", שמרצון הטוב, ללא הכרח ("טעמא דרצו הא לא רצו אין מחייבין"⁷⁷), מתדברים ביניהם ע"ד מניעת היזק רא"י איש מרעהו; וסיומה ב"הרוצה שיחכים יעסוק בדיני ממונות .. בתורה"⁷⁸, התגברות חכמת התורה ("סיני"⁷⁹) באופן שחודרת גם בגדרי העולם ("דיני ממונות", "משפטים"), שע"ז

אבדה כדאיתא בריש מס' קידושין, וכל אבדה הוא חיבור זו"ן, והיינו שותפין, כי חיבור איש ואשה נק' שותפות, כמא' שלשה שותפין באדם, אביו ואמו כו', והיינו ג"כ מה שאמר לעיל תליתאה שותפין ורזא דאבדה, רזא יסוד, כמ"ש במאור"א מע' רו ע"ש, אבדה מלי' — עיי"ש בארוכה, ומסיק: "ועתה מטולק קושיית א"מ שבנצוצי זהר".

(75) בהבא לקמן — ראה גם לקו"ש כח"ו ע' 150 ואילך.

(76) גלות מצרים, הגלות שלאחרי חורבן בית ראשון, והגלות שלאחרי חורבן בית שני.

(77) ב, רע"ב.

(78) קעה, ב — במשנה.

(79) כולל ובמיוחד התגברות גילוי הפצת פנימיות התורה באופן של הבנה והשגה בתורת חסידות תב"ד — כמרומז גם בס"פ משפטים: "ויחזו את האלקים וגו'", כנ"ל ס"ה.

ואח"כ בבא בתרא, וענינו לדבר בחלוקת הקרקעות והדינין בענין הדירות המשותפות .. וסידר החלק הזה באחרונה בשביל שכולו קבלה ודברי סברות ולא התבאר מן התורה⁷¹.

ומודגש בדברי הזהר⁷² — "תלת בבי דינין תקינו (רבנן) בסדרי מתניתא, חדא קדמיתא בארבע אבות נזיקין השור וכו', תניינא טלית דאשתכח, תליתאה שותפין ורזא דאבדה .. אורח דקרא נקטו דכתיב⁷³ על כל דבר פשע .. על שור על חמור על שה דא בבא קמא, דהכי הוא באינן מלין, על שלמה דא בבא מציעא, על כל אבדה דא בבא תליתא"⁷⁴, היינו, שג' הבבות דנזיקין

71) הקדמת הרמב"ם לפיהמ"ש ד"ה והחלק הששי).

72) ח"ג קעה, א.

73) פרשתנו כב, ח. — ולהעיר, שפסוק זה הוא השירה דואב טורף (פרק שירה פ"ה), שרומז על השירה שמצד ביטול והפיכת הענינים הבלתי-רצויים ע"י זאב טורף דקדושה.

74) בניצוצי אורות שם: "קשה דכל דיני אבדה בבבא מציעא בפרק ב', א"מ*.. ובהערות אאמור" (לקוטי לוי"צ לזח"ג ע' תא): "פירש כל אבדה על שותפין, והיינו כל הוא יסוד הנק' כל, והוא דכורא, אבדה הוא מלי' נוקבא, כי אשה נקראת

(* ובניצוצי זוהר שם: "הגרא בביאורו לתקו"ז עשיראה (קמ"ז טע"א) כ' להגי' תנינא טלית דאשתכח ורזא דאבדה, תליתאה שותפין כו' על שלמה על כל אבדה כו' דא בבא מציעא", ומטיק ש"בבא תליתא", "שותפין", נרמז בסיום הפסוק "עד האלקים יבוא דבר שניהם". ולכאורה דוחק גדול להגי' בדברי זוהר — ובשתיים, שינוי הסדר שבזוהר (ושינוי כפול: הן בהתחלת הענין והן בסיומו), והוספת סיום הפסוק שלא נזכר בוהר שלפנינו — בגלל קושיא זו (ובפרט שקושיא זו יש לתרצה ע"פ ביאור אאמור" שבפנים).

יש צער לעלות, ת"ל מי⁸⁵ אלה כעב תעופינה וכיונים אל ארובותיהם", וכן הסוגיא⁸⁶ אודות חלוקת ארץ ישראל⁸⁷ לעתיד לבוא⁸⁸.

ט. ע"פ האמור לעיל מתחזקת יותר הפליאה והתמיהה, ביחד עם גודל הצער וההבהלה (ועד שמצד גודל הצער אין להאריך בזה ביום השבת) — היתכן שבנ"י נמצאים עדיין בגלות? ...! עד מתי? ...!

היתכן שלאחרי כל הסימנים על בוא הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש, עד להמאורע דערב שבת זה שאפילו אוה"ע מכריזים שהגיע הזמן ד"וכתתו חרבותם לאתים" — נמצאים אנו ביום הש"ק זה בחוץ לארץ, במקום להמצא, יחד עם כל בנ"י מכל קצוי תבל, בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש ובבית המקדש, מסובים ל"שולחן הערוך ומוכן לאכול לפני האדם"⁸⁹, שעליו ערוכים הלויין ושור הבר ויין המשומר!

בטלה ונשללת האפשרות לענינים בלתי-רצויים ("נזיקין") — בסיום וגמר הגלות, שאז מתחילה הגאולה האמיתית והשלימה (גאולה השלישית והמשולשת שמהפכת שלש הגלויות, ועד"ז ביהמ"ק השלישי והמשולש שכולל המשכן, בית ראשון ובית שני, ומהפך חורבנם לבנין ומשוכלל).

ולהוסיף, שבמסכת בבא בתרא (סיום וגמר הגלות) מרומזת גם הגאולה האמיתית והשלימה⁸⁰ ע"י משיח צדקנו⁸¹ — בהסוגיא הידועה⁸² שבה נתבארו כו"כ מהיעודים דלעתיד לבוא, ומהם: "עתיד הקב"ה לעשות סעודה לצדיקים מברשו של לוייתן", "עתיד הקב"ה לעשות סוכה לצדיקים מעורו של לוייתן", "ושמתי כדכד שמשותית"⁸³ (באבנים של חומות ירושלים) .. חד אמר שהם וחד אמר ישפה, אמר להו הקב"ה להוי כדין וכדין", "עתיד הקב"ה להגבי את ירושלים ג' פרסאות למעלה, שנאמר⁸⁴ וראמה וישבה תחתי' .. ושמא תאמר

(85) ישע"י ס, ת.

(86) קכב, א.

(87) ולהעיר שגם לאחרי חלוקתה לשבטים שייכת ארץ ישראל כולה לכלל ישראל — ע"ד ובדוגמת "השותפין שרצו לעשות מחיצה כו", שגם עשיית המחיצה היא באופן ד"שותפין".

(88) ועד"ז בפרשת משפטים (בשיעור דיום הש"ק) בנוגע לגבולות הארץ — "ושתי את גבולך מים סוף ועד ים פלשתים וממדבר עד הנהר", "פרת" (כג, לא ובפרש"י), כפי שהובטח לאברהם אבינו* בברית בין הבתרים (לך לך טו, יח-כא).
(89) פרש"י ריש פרשתנו.

(* ולהעיר **מכבא בתרא** ק, א: "הלך בה לארכה ולרחבה קנה מקום הילוכו .. דכתיב קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה כי לך אתננה .. כדי שיהא נוח לכבוש לפני בניו".

(80) נוסף על קירוב הגאולה ע"י מצות הצדקה, כדלקמן ס"י.

(81) להעיר שבמסכת ב"ב (עה, ב) נתבאר ש"משיח"* נקרא על שמו של הקב"ה, "דכתיב (ירמי' כג, ו) וזה שמו אשר יקראו ה' צדקנו"**.

(82) עד, סע"ב ואילך.

(83) ישע"י נד, יב.

(84) זכרי' יד, יו"ד.

(* נוסף לכך ש"ענתידין צדיקים שנקראין על שמו של הקב"ה" (שם).

** להעיר מחז"ב לח, א: "מאן פני האדון ה' (כמ"ש גם בפרשתנו כג, יז) דא רשב"י" (וראה הנסמן בצו"ז שם). וי"ל שהחידוש ברשב"י לגבי שאר צדיקים הוא מפני ש"הי' מאיר בו .. מבחי' הארת אורו של משיח" (סידור (עם דא"ח) שער הל"ג בעומר שז, ב).

"אם כסף תלוה את עמי את העני" 96, "גדולה גמילות חסדים יותר מן הצדקה" 97, וכמבואר גם בהסוגיא בבבא בתרא 98 ("פירושה" של פרשת משפטים בתושבע"פ) פרטי הענינים דמצות צדקה, ומהעיקר, "גדולה" 99 צדקה שמקורבת את הגאולה, שנאמר 100 כה אמר ה' שמרו משפט ועשו צדקה כי קרובה ישועתי לבוא וצדקתי להגלות" 101.

ו]מתחיל בהענין שהזמן גרמא — כנהוג בכל שנה שבמוצאי שבת קודש לסדר אם כסף תלוה גו', נערכת מלוה מלכה לטובת קרן גמילות חסדים. וכיון ש"מפקחין על צרכי ציבור בשבת" 102, כדאי ונכון שמנהל הגמ"ח יעלה 103 ויכריז על המלוה מלכה, ובודאי תערך ברוב פאר והדר, ו"ברוב עם הדרת מלך" 104, ויתנו כפי נדבת

ועוד ועיקר — שעדיין לא נתקבלה ההודעה והציווי ונתינת-כח ד"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" (כפי שקוראים בתורה במנחה) בנוגע לבנין ביהמ"ק השלישי!

י. ומזה מובן גודל הצורך וההכרח להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בהענינים שמקורבים ומזרוזים ומביאים בפועל ממש את הגאולה תיכף ומיד ממש. ולכל לראש — בהענין המודגש בפרשת משפטים:

"משפטים" — פרטי הדינים בין אדם לחבירו מתוך שלום" 90 (ופשיטא שלילת הפכו, ביטול סיבת הגלות האחרון⁹¹), שעי"ז באה הגאולה, כמאחז"ל⁹² במעלת המשפט ש"בו ציון נבנית, שנאמר⁹³ ציון במשפט תפדה", וכן צדקה ("ושבי' בצדקה" 93) וגמילות חסדים⁹⁴, כמפורש בפרשתנו⁹⁵

96 להעיר מהשייכות לשיעורי הרמב"ם דערב שבת ויום השבת — הלכות מתנות עניים. ולהעיר גם מסיום וחותם שיעור תניא דיום הש"ק ב"עבודת הצדקה".

97 סוכה מט, ב.

98 ח, א ואילך.

99 יו"ד, א.

100 ישעי' נר, א.

101 ויומתק יותר — שמאמר הזהר שג' הבבות מרומזים בפסוק "על כל דבר פשע וגו'" (כנ"ל ס"ח), מיסוד על הפסוק "שמרו משפט ועשו צדקה". וראה לקוטי לוי"צ לזהר שם (ע' תד) — ביאור "השייכות דכל זה להפסוק שמרו משפט ועשו צדקה".

102 ראה שבת קנ, א.

103 לרמוז על העלי' מן הגלות אל הגאולה,

ובלשון חז"ל (ויק"ר פל"ב, ה. וש"נ) "ראובן ושמעון* סלקין".

104 משלי יד, כח.

* להעיר מהענין ד"זייק בשמא" (יומא ג, ב) — שמו של מנהל הגמ"ח ש' (המור"ל).

90 ראה שמו"ר ריש פרשתנו (פ"ל, א): "באין לידי משפט והם עושין שלום". ובחידושי הר"ל שם: "אפשר ר"ל ע"י פשרה, וכמ"ש בסנהדרין (ו, א) איזהו משפט שלום זה הביצוע".

91 ראה יומא ט, ב.

92 שמו"ר שם, טו.

93 ישעי' א, כז.

94 כולל גם הפעולה על אוה"ע לעסוק בצדקה*, ובפרט לאחרי החלטת מנהיגי המדינות ע"ד חסכון בהוצאות הכספיות לצרכי נשק, אי נקל יותר לפעול שיוסיפו בפעולות של צדקה, הן בנוגע לאוה"ע, והן בנוגע לבני".

95 כב, כד.

* להעיר מהשקו"ט בחיוב בני נח בצדקה (ראה לקו"ש ח"ה ע' 167 ואילך. וש"נ). ולהעיר גם מהסוגיא בבבא בתרא (יו"ד, ב) בפירוש הפסוק "וחסד לאומים חסאת", שסיומה וחותרה בפירושו של ריב"ז: "כשם שהחסאת מכפרת על ישראל כך צדקה מכפרת על אומות העולם".

ושכנתי בתוכם", החל מהמקדש הפרטי שבכא"א מישראל ("בתוכו לא נאמר אלא בתוכם, בתוך כל אחד ואחד"¹¹¹), בלבו פנימה, ובביתו ובחדרו, שנעשה בית תורה תפלה וגמ"ח, כולל ובמיוחד ההשתתפות בבנין והרחבת בתי-כנסיות ובתי-מדרשות באופן ד"ויקחו לי תרומה גו' זהב וכסף ונחושת"¹¹² (כל י"ג ט"ו)¹¹³ דברים המנויים בכתוב, שעי"ז ממהרים ומזרזים ופועלים תיכף בנין ביהמ"ק השלישי כפשוטו ממש.

יא. ונתינת-כח מיוחדת בכהנ"ל — בימים אלה:

נוסף על המעלה המיוחדת של חודש שבט, חודש האחד עשר¹¹⁴, באים זה-עתה מיום כ"ה בחודש¹¹⁵, שסימנו "כה תברכו את בני ישראל"¹¹⁶ — ברכת כהנים, "לברך"¹¹⁷ את עמו ישראל באהבה" דוקא¹¹⁸, ועד"ז בנוגע לברכת כהנים שמברך כאו"א מישראל ("ואתם תהיו לי ממלכת כהנים"¹¹⁹)

לבם הטהור להקין גמ"ח, ועוד והוא העיקר, שההחלטה על זה תביא תיכף את השכר¹⁰⁵, תביא הגאולה, תיכף ומיד ממש, שאז תערך המלוה מלכה, "סעודתא דדוד מלכא משיחא"¹⁰⁶, בהשתתפותו של נשיא דורנו משיח צדקנו בראשנו, בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש ובבית המקדש השלישי].

ובלשון התחלת מסכת בבא בתרא: "השותפין שרצו" — שהנהגה והיחס שבין אדם לחבירו היא באופן של ב' שותפין שכל אחד רוצה בטובתו של השותף השני (במכ"ש וק"ו מהחלטת והכרזת מנהיגי אוה"ע ע"ד האחדות והשותפות ההדדית ביניהם), ועי"ז "בונין את הכותל . . גזית" — דיש לומר, שרומז על בנין ביהמ"ק, כהמשך הסוגיא¹⁰⁷ "גזית אבני דמשפא, דכתיב¹⁰⁸ כל אלה אבנים יקרות כמדות גזית", ובהמשך לזה מדובר אודות מעלת בית המקדש השני "בבנין . . בשנים", "דכתיב¹⁰⁹ גדול יהי כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון" — שפסוק זה קאי גם (ובעיקר) על ביהמ"ק השלישי, כמבואר בזהר¹¹⁰.

ובהמשך לזה — גם ההוראה מהתחלת פרשת תרומה (שקורין במנחת שבת): "ועשו לי מקדש

111 ראה אלשיך עה"פ. של"ה סט, א. ועוד.

112 כה, ב.ג.

113 ראה לקו"ש חכ"א ע' 153, ובהנסמן שם.

114 וכן המעלה המיוחדת של כללות השנה — הי' תהא שנת נפלאות בכל, "בכל מכל כל", כמארז"ל בבבא בתרא (טז, סע"ב ואילך) שקאי על האבות ש"הטעימן הקב"ה בעוה"ז מעין העוה"ב".

115 ולפניו — יום כ"ד (שבהתחלתו היתה הכרות נשיא מדינה זו), שסימנו "ושמתי כדכד" (ראה לעיל ס"ח).

116 נשא ו, כג.

117 נוסח הברכה לפני נשיאת כפים (סוטה לט, א).

118 ראה שו"ע אדה"ז או"ח סק"ח סי"ט (ע"פ זח"ג קמז, ב).

119 יתרו יט, ו.

105 ראה תענית ת, ב. שו"ע או"ח סו"ס תקעא.

106 סידור האריז"ל במקומו. ועוד.

107 ג, סע"א.

108 מ"א ז, ט.

109 חגי ב, ט.

110 ח"א כה, א.

עבודתם של בני"י ("ממלכת כהנים") באופן ד"שויתי הוי' לנגדי תמיד"¹²⁵ גם בזמן הגלות, שעי"ז ממהרים ומזוזים ופועלים גילוי שם הוי' בכל העולם (לאחרי וע"י התגלותו בברכת כהנים שבכית המקדש), "כשם שאני נכתב כך אני נקרא"¹²⁶.

ולאח"ז יום ז"ך בחודש (יום הש"ק) — "שמן זית זך גו' להעלות נר תמיד"¹²⁷ ב"מנורת זהב טהור גו' מקשה אחת"¹²⁸, שרומז על אחדותם של שבעת הסוגים דנש"י¹²⁹ שנמשלו לשבעת קני המנורה¹³⁰.

ולאח"ז יום כ"ח בחודש (יום ראשון) — תוספת "כח", תוקף וחוזק בכל ענינים אלו.

ולאח"ז ערב ר"ח, שהוא הכנה לר"ח — שחידוש הלכנה (בר"ח, לאחרי ההעלם וההסתר בערב ר"ח) מורה על החידוש דבני"י ("שהם עתידים להתחדש כמותה"¹³¹) בהגאולה האמיתית והשלימה, ובפרט שר"ח חל ביום השלישי שהוכפל בו כי טוב¹³², ומתחיל מהטוב הכי עיקרי דהגאולה, ובפרט טוב כפול, שכפל¹³³

בהתחלת כל יום (לאחרי ברכת התורה) שצריכה להאמר מתוך רגש של אהבת ישראל, וכמודגש גם בכך שבהמשך לזה (ועוד קודם התפלה) אומר כאו"א מישראל "הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעך כמוך"¹²⁰ (כמ"ש רבינו הזקן בסידור¹²¹ השוה לכל נפש)¹²². ועוד ועיקר — שברכת כהנים כוללת כל הברכות בתכלית השלימות (הן המעלה דברכה והן המעלה דתפלה¹²³), ובפרט הברכה הכי עיקרית — ברכת הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש.

ולאח"ז יום כ"ו בחודש (ערב שבת) — הגימטריא דשם הוי' (כנ"ל ס"ג), שקשור עם קיום מצות "כה תברכו את בני ישראל" ע"י הכהנים בבית המקדש בשם המפורש (משא"כ בזמן הגלות)¹²⁴, וההכנה לזה ע"י

(120) שער הכוונות בתחלתו. וראה לקו"ש חכ"ה ע' 374. וש"י.

(121) ולהעיר, שנדפס (מלכתחילה) בכתב רש"י שדומה במקצת לכתב אוה"ע שהוא למטה מכתב מרובע שדומה לכתב אשורי, להדגיש השייכות גם לאלה שנמצאים בדגנא נמוכה שאינם שייכים עדיין לכתב אשורי (ע"ד ובדוגמת התרגום ללשונות דאוה"ע שלמטה מלשון הקודש). ואעפ"כ, בשנים האחרונות נדפס מחדש בכתב מרובע, כשאר עניני תורה שמשתדלים להדפיסם באותיות מרובעות דוקא, כדי להקל על הקוראים ולומדים שיהי' ערוך לפניהם (ראה גם התוודעויות תשמ"ט ח"ג ע' 101). (122) וכמבואר בפרטיות בתניא פרק "לב" ש"אף הרחוקים מתורת ה' ועבודתו ולכן נקראים בשם בריות בעלמא ("אוהב את הבריות") צריך למשכן בחבלי עבותות אהבה", ועד שגם אלו ש"מצוה לשנאותם, מצוה לאהבם ג"כ, ושתייהן הן אמת, שנאה מצד הרע שבהם ואהבה מצד בחי' הטוב הגנוז שבהם כו".

(123) ראה ד"ה כה תברכו תרכ"ו. לקו"ש ח"י ע' 38. וש"י.

(124) סוטה לח, א.

(125) תהלים טז, ה. רמ"א או"ח בתחלתו.

(126) פסחים נ, א.

(127) ר"פ תצוה.

(128) תרומה כה, לא-לו.

(129) ובכללות יותר — "עד ירכה עד פרח" (בהעלותך ה, ד), "ירכה אלו הם מדרגות התחתונות ופרחה הם בחי' עליונות" (לקו"ת בהעלותך לג, ג).

(130) לקו"ת שם כט, ג ואילך. ובכ"מ.

(131) נוסח ברכת קידוש לבנה (סנהדרין מב,

א).

(132) פרש"י בראשית א, ז (מב"ר פ"ד, ו).

(133) כולל גם הכפל דב' הימים דר"ח.

ראשון¹⁴², ועד"ז מצינו בכמה ענינים שאדר סתם קאי על אדר ראשון¹⁴³.

ונוסף לזה: אף שבשבת מברכים הכריזו ע"פ תורה ("מנהג ישראל תורה היא"¹⁴⁴) ש"ראש חודש אדר ראשון ביום השלישי", הרי, כשיבוא משיח צדקנו תיכף ומיד, לפני ר"ח, שאז יחזור לקדש החדשים ע"פ הראי¹⁴⁵, יתכן שיש מקום שסנהדרין ישנו ויקבעו שיהי' רק אדר אחד¹⁴⁶ זה, ויהי' סמוך לניסן¹⁴⁷ (ויש להאריך בכל זה, ואכ"מ).

(142) מג"א אר"ח סתק"פ סק"ח. וראה לקו"ש חט"ז ע' 342. וש"נ.

(143) ראה טוואר"ח סתכ"ח. רמ"א שם סתכ"ז. טושו"ע חר"מ סמ"ג סכ"ח.

(144) שו"ע אדה"ז או"ח סו"ס קפ. סתצ"ד סט"ז. וראה לקו"ש חכ"ב ע' 56. וש"נ.

(145) ולהעיר, שיתכן קידוש חדשים ע"פ הראי' ע"י סנהדרין גם לפני ביאת משיח צדקנו — להדעות שאפשר לסמוך ב"ד בזמן הזה (ראה לקו"ש ח"ט ע' 105. וש"נ. וראה גם התוועדויות תשמ"ה ח"א ע' 466 ואילך).

(146) יש לומר, שמרומנו גם בכתיבת שמו של החודש "אדר א'" (במקום "ראשון"), שפירושו גם "אדר אחד", כמו "יום אחד", אף דלאחריו בא יום שני וכו' — שבוה מרומזת האפשרות שישאר רק אדר אחד (באם סנהדרין יחליטו לשנות שלא תהי' שנה מעוברת).

(147) להעיר, שלדעת הרמב"ם (הל' קידוה"ח פ"ד ה"ב) ש"ב"ד מחשבין יודעין אם תהי' תקופת ניסן בששה עשר בניסן או אחר זמן זה מעברין אותה השנה .. ואין חוששין לטינון אחר", בהכרח שהשנה תהי' מעוברת כדי שלא תהי' תקופת ניסן לאחרי ט"ז ניסן*, משא"כ לדעת הרמ"ה (השגת הרמ"ה שם. וראה כס"מ שם הט"ז) שאין מעברין על התקופה לבדה, כי אם על ב' סימנים.

(* דכיון שבשנה זו התקופה היא בד' ניסן (כמצויין בלוח) — לתקופת שמואל, ולתקופת ר' אדא — שבה מתחשבים בעיבור שנים — קרוב לשבועיים לפני"ז, הרי, אם לא יעברו השנה תהי' התקופה לאחרי ט"ז ניסן.

קשור עם גאולה¹³⁴, ובהדגשה יתירה בראש חודש אדר, "דבריא מזלי"¹³⁵, להיותו "החודש אשר נהפך גו' לשמחה"¹³⁶, השמחה דגאולת פורים, ו"מיסמך גאולה לגאולה", "פורים לפסח"¹³⁷, "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"¹³⁸ — "מיסמך" גם בשינוי הסדר, שהגאולה האמיתית והשלימה באה לפני גאולת פורים.

יב. ולהוסיף, שאף ש"מיסמך גאולה לגאולה" קאי על אדר שני הסמוך לניסן (משא"כ אדר ראשון שאודותיו הכריזו בברכת החודש), יש לומר, ששייך גם לאדר הסמוך לשבת — כ¹³⁹:

מלשון המשנה¹⁴⁰ "אין בין אדר הראשון לאדר השני אלא קריאת המגילה ומתנות לאביונים", משמע, שבשאר הענינים (ובנדוד, שייכותו להגאולה) שוים הם, ויתירה מזה, כיון שנקרא "אדר (ותירה מזה) ראשון", מסתבר לומר שהוא "ראשון" גם במעלה וחשיבות, כמודגש בנוגע לשבעה באדר — שקשור עם ביטול גזירת המן, ש"נפל פור בחודש אדר .. ולא הי' יודע .. (ש)בשבעה באדר נולד" (משה)¹⁴¹ — שעיקר ענינו באדר

(134) ראה פורד"א פמ"ח. יל"ש ר"פ לך לך. ד"ה לך לך תרכ"ז. תר"ל. ועוד.

(135) תענית כט, רע"ב.

(136) אסתר ט, כב.

(137) מגילה ו, סע"ב ובפרש"י.

(138) מיכה ז, טו.

(139) בהבא לקמן — ראה גם קונטרס משיחות ש"פ משפטים תשמ"ו (התוועדויות תשמ"ו ח"ב ע' 538 ואילך) בתחלתו, ובהנסמן שם.

(140) מגילה שם.

(141) שם יג, ב.

כן תהי' לנו בפועל ממש, ותיכף ומיד ממש, עם כל הפירושים שב"מיד" נכולל גם הר"ת דכללות הדורות משה ישראל (הבעש"ט) דוד (מלכא משיחא)¹⁴⁸, וכל הפירושים שב"ממש", ולכל לראש מיד ממש כפשוטו, ממש ממש ממש.

יג. ויה"ר והוא העיקר — שהגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו תבוא בפועל ממש תיכף ומיד ממש,

ובודאי שאין צורך להמתין עד חודש ניסן, וגם לא עד חודש אדר הסמוך לניסן, וגם לא עד חודש אדר הסמוך לשבט, כיון שמשיח צדקנו בא בשבת מברכים חודש אדר ראשון, בסיומו של חודש שבט, ז"ך שבט, ובפרט ביום השבת לאחר חצות, בזמן המנחה וסעודה שלישית, שקשור עם גאולה השלישית וביהמ"ק השלישי.

148) ובפרטיות יותר בנוגע לדורנו זה — שבר"ת ד"מיד" נרמזים ג' התקופות השייכות לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (ראה קונטרס משיחות ש"פ וארא שנה זו ס"י (לעיל ע' 120 ואילך)) ועל סדר הקירבה אלינו — משיח (מנחם שמו), יוסף יצחק, דובער (שמו השני של כ"ק אדני"ע).